

Timo Sokura (puheenjohtajana 1990–2000): ”Kansainvälisen kokouksen avaaminen Suomessa oli suorastaan juhlaa”

Faktanurkka: Tanssinut Raatikossa 4 vuotta ja 15 vuotta freelancerina musikaalikoreografina, perustanut Totem-teatterin, toiminut 5-7 kotimaisen tai kansainvälisen tanssijärjestön puheenjohtajana, nykyisin Lappeenrannan kaupunginteatterin johtaja. STTL:n/STST:n kunniajäsen.

Timo Sokura kertoo, että 90-luvulla liiton funktio tai toimintasuunta muuttui kulttuuripoliittisesta järjestöstä enemmän ammattiliittomaiseen toimintaan. ”Vähän ennen minun aikaani oltiin liitytty STY:n, nykyisen Temen, jäseneksi. Luin tuossa kotona vähän historiikkia ja sitä en muistanutkaan, että koko Teme on Tanssitaiteilijain Liiton aloitteesta perustettu, niin kuin moni muukin yhdistys Suomessa. Ludvig Nyholm, STTL:n entinen järjestösihteeri, oli ehdottanut taiteilijoiden yhteistä liittoa. Kun se sitten perustettiin, tanssitaiteilijat eivät kuitenkaan päässeet heti jäseneksi.”

Timo Sokura sanoo tulleen liiton toimintaan alun perin mukaan ”silkasta häilyydestä”. Joku oli kerran neuvonut häntä jättämään järjestöhommat suosiolla muille: ”Se sitten ärsytti sen verran, että menin uudestaan vuosikokoukseen ja tulin valituksi hallitukseen. Aina minua on kiinnostanut yhteisten asioiden hoito. Edelleen koen puheenjohtajakauteni hirveän mielekkääksi ja sieltä on paljon arvokkaita ja kivoja muistoja.”

Sokura kertoo, että koko 90-luku oli ristivetoa kulttuuripoliittisen toiminnan ja ammattiliittotoiminnan välillä. Hallituksissa oli paljon eriäviä mielipiteitä siitä, mihin suuntaan toimintaa pitäisi viedä. Sokuran aikana muun muassa neuvoteltiin ensimmäinen koreografien työehtosopimus, liityttiin vahvemmin STY:n jäseneksi sekä kansainvälistyttiin liittymällä FIA:aan (International Federation of Actors). Vuosijuhlat järjestettiin Aleksanterin Teatterissa, ja Tanssin talosta tehtiin suunnitelmat rakennuspiirustuksia myöten. Tanssin talossa olisi ollut useita treenisaleja ja se olisi sijainnut nykyisellä Vallilan konepajan alueella. Sokura muistelee myös kierrelleensä katsomassa Pariisissa asuntoja, joista hän valitsi yhden STTL:n residenssiasunnoksi.

”Jäsenkirjeiden postittaminen talkoilla oli joskus koomista. Kerran oltiin laitettu valmiiksi 350 kirjettä, kun huomattiin, että ai täällä alla olikin vielä yksi Kuopio Tanssii ja Soin kurssiesite, jonka lähettämisestä festivaali oli maksanut meille. Ei kun vaan alusta koko homma! Vanhaa kunnon käsityötä”, Sokura muistelee huvittuneena.

Juhlavista hetkistä Sokura mainitsee kansainvälistymisen ja sen mukanaan tuoman FIA:n kokouksen, joka järjestettiin Suomessa. Haastavimmaksi asiaksi puheenjohtajan työssä Sokura nimeää ajankäytön: ”Mutta se on tietyllä tavalla elämäntapa. Ja olihan se kivaa aina keikkojen välillä, kun tunsin, että jossain tarvitaan. Viihdyin hirveän hyvin siinä roolissa. Sain myös elinikäisiä hyviä ystäviä. Tanssin puolesta puhuminen on aina ollut sydämen asia, aina siitä asti, kun sille pikkusormen tai -varpaan joskus nuorena oli antanut. On ollut aina itsestään selvää, että tanssista pitää puhua jatkuvasti.”

Liiton puheenjohtajuus mahdollisti Sokuralle todella hyvän verkottumisen ja hänestä tuntui hienolta päästä matkustamaan puheenjohtajana ulkomaille. ”Ja sehän on hirveän kivaa, kun pääsee vuosijuhlissa jakamaan kunniamerkkejä kolleegeille!” Tämän hetken kenttää hän ei kadehdi: ”Silloin minun aikanani oli kuitenkin enemmän työpaikkoja suhteessa tanssijoiden määrään.”

